

Pillanatképek a BOKOR Közösség életéből

Székesfehérvár

Bemutakozásul

Először is arról kell beszélnünk, mekkora ajándék számunkra, hogy egy olyan hiteles, elköteleződött, szabad, tenni akaró szeretetközösséghez tartozhatunk, mint a Bokor, és ezen belül is a fehérvári régió.

Mi, azaz feleségem, Laura és én, abban a különleges, szerencsés, egymást erősítő, termékenyítő helyzetben vagyunk, hogy mindent közösen vállalunk, csinálunk. (Egyik barátunk, aki annak idején meghívott a közösségbe, mindig mondogatta: „Nem fog ez így menni, hogy ti mindent együtt csináltok”, de mi azóta is folyamatosan óriási ajándéknak és erőnek éljük meg ezt, és egyáltalán nem fog vissza bennünket, nem korlátoz.)

35 éve kerültünk közösségbe, és tartozunk azóta is a „fellevő”, azaz táplálkozó közösségünkhöz. Itt ismertük meg egymást, itt lettünk barátok, kezdtünk el közösen dolgozni mint közösségi testvérek.

34 éve vezetünk külön egy-egy közösséget, személyesen ismerve a másik közösségbe tartozó embereket, élő kapcsolatot tartva velük.

30 éve vagyunk házások, 4 felnőtt gyermekünk van, valamennyien jártak Bokor-közösségbe, jelenleg ketten tartoznak közösséghez, ketten alkalmasszerűen vesznek részt a Bokor életében.

27 éve élünk szorosabb életközösségben egy baráti házaspár családjával. Közös háznak rengeteg közösségi programnak adott és ad helyet ma is: mise, képzések, beszélgetések stb.

Egyik közösségünk családjaival szintén 27 éve élünk olyan elérhető közelségben egymáshoz, hogy szinte nap mint nap találkozunk.

Igyekszünk minden nagy Bokor-rendezvényen részt venni, feltöltődni, erősíteni a kapcsolatokat, megélni az összetartozást.

Közösségépítésünk

Mielőtt a részletekbe mennénk, jelezzük, hogy Székesfehérváron több közösség is működik, a közösségépítő és karitatív munkának most csak a mi családunkhoz, közösségünkhöz kötődő részletét mutatjuk be.

A közösség, az összefogás az, aminek erőterében mi élünk, tenni tudunk. Az organikus család-közösség-régió-Bokor jelenti számunkra az életeret. Életünket és munkánkat meghatározza a megszólíthatóság, illetve a másokat megszólítani tudás adottsága, képessége.

Ha mi elkezdünk valamit, mindig voltak társak, segítők, akik megszólításunkra beálltak a munkába. Ha a közösségből egy-egy tag vagy mások közösen kezdeményeztek valamit, mi igyekeztünk mindenben benne lenni, kivéve belőle a részünket, beletenni, amire képesek vagyunk. És ez ma is így van.

Kicsit igaz ez Bokron kívülről vonatkozóan is, hiszen rengeteg külső kapcsolatunk épült nem közösségi emberekkel, szervezetekkel, intézményekkel, akikkel oda-vissza segítjük egymást a jó érdekében, miközben – ha nem lesznek is közösségünk tagjai – a tartalmakat, az életfelfogást, a közösség értékeit láthatóvá tesszük számukra is.

A fehérvári régióban a kezdetektől aktív szerepet vállaltunk a közösség életében, összefogva közösségi testvéreinkkel. Fehérváron egyébként is olyan megerősítő helyzetben vagyunk, amelyben egymáshoz közel él a régió 7 közösségének 30-40 családja, a kicsit óvatosabban kapcsolódó, de mégiscsak közénk tartozó további 10-20 család, valamint a régebbi kapcsolati rendszerből Dombi Feri bácsihoz tartozó közösségek, családok. Ez olyan éltető közeg, amelyben bőven van lehetőség és feladat a szeretet megélésére, megmutatására:

- közösségépítésben, felnőtt és gyermekközösségekben (saját gyerekeink számára kezdeményeztünk közösséget: „bili-buli”, gyerekközösség, ifjúsági közösség). Volt idő, amikor 10-nél több közösség tartozott szorosan össze, cselekedett közösen Fehérváron;

- tanúságtevésben, apostolkodásban, hiszen templomokban, hittanokon, munkahelyen, közösségi rendezvényeken tudtunk megszólítani embereket;

- táborok szervezésében, hiszen évtizedekig szerveztünk táborokat (gyerek, ifjúsági, kisközösségi, Bokor Nagytábor);

- lelki gyakorlatok szervezésében, tartásában (a hozzánk tartozó közösségek minden évben részt vesznek lelki gyakorlaton);

- közösségi ünnepeken (mise, esküvő, Bokor-újév, Bokor-ünnepe);

- lelki vezetésben;

- közösségvezető-képzésben (20 évvel ezelőtt 10 fehérvári fiatalnak szerveztünk sorozatot);

- karitatív munkákban (India, Erdély, Vajdaság, Kárpátalja, helyi feladatok): ezek olyan összekovácsoló,

Éld az életed!

*Két lábbal a földön, az égre tekintve,
Szellemed szivárványszármán repítve,
Isten fényéből egyre csak merítve,
Éld az életed őszintén!*

*Lásd meg a parányt, az apró szépséget,
Csodáld az egeből áradó kékséget,
Érzed a végtelen, táguló térséget,
Éld az életed bennük!*

*A körötted lélegző tömeg is ember,
És van köztük, ki élni még mer,
Csak félve nyújtja ki feléd a kezét,
S ha ránézel, elkapja tekintetét.
Éld az életed velük.*

*Mert közös a levegő, amit beszívtok,
Közös az öröm, s a könny, amit sírtok,
Közös a föld is, mit együtt tapostok,
Közös a sors is, amelyen osztottok,
Éld az életed értük!*

(Ismeretlen szerző)

szeretetnyitogató alkalmak voltak, amelyek még inkább összehozták és tanítottak bennünket; ebben nagy szerepe volt Cs. Feri barátunknak is.

- közösségi találkozókön kívüli együttléteknben, teaestek, képzések, előadások szervezésében, lebonyolításában;

- a közösen megvalósított kirándulások, sportprogramok, játékok, szórakozás szervezése lebonyolítása is a közösséget erősítette (Bokor-foci);

- a találkozókon kívüli személyes részvétel a testvérek életében meghatározó jelentőségű, hiszen nemcsak egy ügy mellé álltunk közösen, hanem felelősséget is vállaltunk egymásért, ezért folyamatosan kapcsolódunk a másikkhoz a feladatokban, családi életben, nehézségekben, betegségben, örömben, ünnepekben is.

Mára kicsit megváltoztak a dolgok. Egyes lehetőségek megszűntek, átalakultak, de mindig jönnek újabbak. Az egymást éltetés és a kifelé nyitás, kapcsolatépítés ma is ugyanolyan fontos része az életünknek.

Mindig fontosnak tartottuk a távolabbi közösségekkel, testvérekkel a kapcsolatokat, a közös lehetőségeket, feladatokat, ezért néha egy-egy családdal, néha egy közösséggel, néha pedig egy egész régióval próbáltunk összefogni, közösen cselekedni:

- karitatív munkák,
- lelki gyakorlatok,
- kirándulások,
- táborok,
- ünnepek stb. területén.

Azt tapasztaltuk, hogy akkor válik számunkra élőbbé, fontosabbá, megszólíthatóvá egy távolabb élő testvér, ha egy-egy feladatban, valamilyen ünnep megszervezésében együtt izzadunk vagy éppen örülünk. Mennyi mindennel ajándékozhatjuk meg egymást, termékenyíthetjük egymás életét, szeretetét, ha időnként erre is nyitottak vagyunk.

Nagyon fontosnak tartjuk a Bokor-szintű összefogásokat, alkalmakat, rendezvényeket, az ezeken való részvételt, saját közösségi tagjaink bevonását ezekben, hogy személyes kapcsolatok épüljenek számukra is.

Karitatív-szociális munkánk

Életünk ezen területére is igaz, és erőt adó a megszólítás és a megszólíthatóság, hiszen ebben is állandóan a közösségi testvérekkel dolgozunk együtt.

Közösségbe kerülésünk óta, 35 éve foglalkozunk karitatív feladatokkal:

- idősök látogatása, segítése,
- ruha, bútór gyűjtése, szállítása (Teréz anyrakatár, Cedric Prakash támogatása: szádablúzkok, pénzgyűjtés, kiutalás, Prakash látogatásának szervezése),
- Erdély, Vajdaság, Kárpátalja (pénz, tárgyak, könyvek, személyes találkozások),
- közelünkben élő, nehéz helyzetben lévők támogatása (idősök, családok, cigányság),
- mindig szívesen és folyamatosan kapcsolódunk nagyobb, távolabbról jövő vagy akár országos közösségi akciókhoz (pl. Baglas-puszta).

21 éve vezetjük a maroshegyi egyházközség karitászcsoportját, amelyben:

- idősök,
- betegek,
- nagycsaládok,

- sérültek,
- hajléktalanok,
- cigány családok számára pénz-, használati tárgy-, bútór-, ruhagyűjtés, ügyintézés, lelki támogatás, valamint társas kapcsolatok felé irányítás a feladat.

A karitás mint a katolikus egyház segélyszervezete egyben lehetőség is, hiszen oda-vissza erősíthetjük egymásban a szolgáló szeretetet. Még több erőforrást tudunk a nehéz helyzetben lévők felé mozgósítani, meg tudjuk mutatni másoknak is, mekkora erő a közösség, hogyan értettük meg és éljük az osztozást, stb...

25 éve kapcsolódtunk a sérültek támogatásához:

- a sörédi nyaraltatásban inkább háttér munkák végzésében, apróbb feladatokban, támogatásokban vetünk-veszünk részt, de mivel közösségi tagjaink a motorjai a sörédi nyaraltatásnak, mindig van lehetőségünk a feladatvégzésre;

- a Szivárvány Szociális Alapítvány (egy speciális iskola alapítványa) anyagi támogatását évtizedek óta végesszük, 13 évig az alapítvány vezetése is a feladatunk volt.

Tíz éve mint munkahely jelent meg az életünkben a karitás. Akkor addigi mérnöki munkámat cseréltem le a mindennapi szolgálat lehetőségére. (Néha felmerül, hogy szabad-e pénzért dolgozni a karitásban. Erre azt tudom mondani, hogy ha úgy indul ez a munka, hogy az addigi nettó 150 ezres fizetésem helyett nettó 50 ezerért vállalom ezt, akkor talán nem élek vissza a helyzettel, de megpróbálhatok teljes erőmmel dolgozni a rászorulóért.)

Ebben a munkában:

- a hajléktalanokkal,
- nagycsaládokkal,
- megváltozott munkaképességűekkel,
- pszichiátriai betegekkel,
- idősökkel,
- sérültekkel való foglalkozás mellett új segítői formák, szolgáltatások létrehozása a vállalt feladatom.

Ennek egyik eleme, hogy önkéntesként 8 évig szerveztünk, tartottunk sérültek számára heti rendszerességgel klubot, amit aztán a karitás keretében nappali intézménnyé fejlesztettünk, ma pedig már néhány ember számára ott lakást biztosító résszel is rendelkezünk.

Öt éve kifejezetten a sérültek számára nyújtott szociális ellátás, szolgáltatás a „munkahelyi” feladat, de ezen kívül:

- a társadalom érzékenyítése,
- tanúságtevés a jézusi szeretetről,
- a jézusi tartalmak átadása is.

A Szent Kristóf Ház egyben kísérlet arra is, hogyan tudunk létrehozni, működtetni igazi szeretetközösséget, életteret egy intézményben, egy munkahelyen is, hiszen a munkatársak fele (12-ből 6) a Bokor Közösséghez tartozik. Rajtunk múlik, milyen mini társadalmat építünk itt. Például hogyan tekintünk a sérültekre vagy a munkatársakra, a szakmai megbeszéléseknek milyen a hangulatuk, légkörük, milyen az egymást segítés gyakorlata, az elfogadás stb. Lehet-e szolgálva vezetni egy intézményt? Merünk-e kitalálni új, szokatlan, de emberi megoldásokat?

Mint minden feladatunkban, így ebben a munkában is kb. 30 közösségi testvérünk vállal feladatot önkéntesként.

Magyar László